

سوال

در یک کشور بیگانه دانشجوی هستم و بیشتر روزم را در محل کار هستم و وقتی نیاز به قضای حاجت دارم چون حس می‌کنم امکان دارد توالت فرنگی نجس باشد ایستاده ادرار می‌کنم و سعی می‌کنم تا حد امکان خودم را از ادرار دور بگیرم که نجس نشوم و برای پاک کردن خودم از دستمال توالت استفاده می‌کنم. حکم قطرات ریزی که ممکن است - با وجود احتیاط - به لباسم برسد چیست؟ همینطور می‌خواهم بدانم آیا حکم شخصی که مطمئن است لباسش نجس شده با کسی که فقط گمان می‌کند تفاوتی دارد؟ و آیا پاشیدن آب بر روی محلی که شک داری ادرار به آن رسیده باشد کافی است؟ و آیا پرسش زیاد درباره این مسائل جزو وسواس به شمار می‌آید؟

پاسخ مفصل

الحمدلله.

سنت این است که انسان نشسته قضای حاجت کند، اما اگر ایستاده ادرار کرد تا وقتی که مطمئن است بدن و لباسش آلوده به نجاست نمی‌شود اشکالی ندارد.

اما اگر شخصی ایستاده ادرار کرد و سپس مطمئن شد که لباسش آلوده به ادرار شده واجب است همان قسمتی که آلوده به ادرار شده را بشوید و پاشیدن آب یا دست کشیدن به محل نجاست کافی نیست و واجب است که نجاست از محل شسته شود و آب بر آن جاری گردد.

اگر شخص شک کرد که آیا ادرار به لباسش رسیده یا خیر، شستن لباس برایش واجب نیست زیرا اصل بر پاکی لباس است مگر آنکه شخص مطمئن شود لباسش نجس شده است.

علمای کمیسیون دائم فتوا می‌گویند: «اگر مطمئن شدی که قطره [نجاست] به آنجا رسیده لازم است که استنجا نموده و برای هر نماز وضو بگیری و آن قسمت‌های لباس را که آلوده شده بشویی. اما با وجود شک چیزی بر عهده تو نیست و باید به شک بی‌توجهی کنی تا دچار وسواس نشوی» (فتاوی اللجنة الدائمة للإفتاء: ۵ / ۱۰۶).

پرسیدن آنچه به سود انسان و دین اوست نه عیب است و نه وسواس، بلکه طلب کمال و حرص بر خیر است.

از الله خواهیم ما و شما را به سوی هر خیری راهنما شود که او ولی و قادر بر آن است.

والله اعلم